ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.-ΕΤΟΣ ΙΖ'.-ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 6956
ΓΡΑΦΕΙΑ & ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Κορίνθου ἀριθ. 210 Ἀριθμ. Τηλεφώνου 4—94
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Μαιάνδρου ἀρ. 37

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1935
Σελήνη 7 ἡμερῶν.—Ἀνατ. ἡλίου 7.29'. Δύσις 5.49'
Βλασίου μάρτυρος

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ
ΘΑ ΑΠΟΔΕΧΘΗ ΤΑΣ ΑΓΓΛΟΓΑΛΛΙΚΑΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ;
Ο ΧΙΤΛΕΡ ΕΙΝΕ Ο ΚΑΓΚΕΛΑΡΙΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. Κατὰ τὰ ἐκ Βερολίνου τηλεγραφήματα θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι ἡ ἀπάντησις τῆς Γερμανίας εἰς τὰς ἀγγλικὰς προτάσεις, θὰ ἔχῃ ἑτοιμασθῆ μέχρι τῆς Πέμπτης καὶ τὴν Παρασκευὴν, θὰ ἐπιδοθῆ εἰς Λονδῖνον καὶ Παρισίους διὰ τῶν αὐτόθι πρεσβευτῶν της.

Κατὰ τὴν κρατοῦσαν γενικῶς πεποίθησιν, εἰς τοὺς κύκλους τοῦ Βερολίνου ἡ ἀπάντησις ἔχει ἤδη καταστρωθῆ εἰς τὰς γενικάς της γραμμάς, ἀπόδειξις δὲ τούτου εἶναι καὶ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ πυρετώδης κίνησις ἡ ὁποία ἐπεκράτει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν, κατέπαυσε.

Ὁ Χίτλερ μάλιστα ἀνεχώρησε εἰς ἐξοχὴν, ὅπως ἀναπαυθῆ καὶ καταγίνει εἰς τὴν θεραπείαν τῆς λαρυγγίτιδος ἐκ τῆς ὁποίας πάσχει.

Ἀνεχώρησεν ἐπίσης καὶ ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν πρὸς ἀνάπαυσιν, ἡ ὑπηρεσία δὲ τοῦ Ὑπουργείου, θὰ καταρτίσῃ τὴν ἀπάντησιν ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ὁποίας ἔχουν ληφθῆ ἀποφάσεις.

Κατὰ τὰ αὐτὰ τηλεγραφήματα ἡ ἀπάντησις, θὰ εἶναι σαφὴς καὶ εἰς φιλικὸν τόνον συντεταγμένη.

Ἡ Γερμανία θὰ δέχεται δι' αὐτῆς τὰς ἀγγλογαλλικὰς προτάσεις ὡς βάσιν ἐλευθέρων διαπραγματεύσεων, ἐπὶ ἴσοις ὅροις.

Ἡ ἀπάντησις θὰ ὑπογραμμίζῃ ὅτι εἶναι ἀδύνατον εἰς τὴν Γερμανίαν νὰ διεξάγῃ διαπραγματεύσεις, ἐφόσον αὐτὴ θὰ εὑρίσκετο εἰς μοῖραν ὑποδεεστέραν τῶν ἄλλων δυνάμεων. Θὰ ἀποβλέπει δὲ ἀκόμη εἰς τὴν ἀποσαφήνισιν τῶν διαθέσεων τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἐπὶ τῶν σημείων τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν ἰδιαιτέρως τὴν Γερμανικὴν πολιτικήν.

Κατ' ἄλλα τηλεγραφήματα τῶν γάλλων ἀνταποκριτῶν, ἡ Γερμανία διεδήλωσε σαφῶς τὴν διάθεσίν της νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὸ ἀεροναυτικὸν σύμφωνον, διότι εἰς αὐτὸ διαβλέπει συγκεκριμένην ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἰσότητος εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν ἐξοπλισμῶν.

ΡΩΜΗ. Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Βερολίνου οἱ ἐπίσημοι κύκλοι φρονοῦν ὅτι ἡ διεθνὴς κατάστασις ἀρχίζει νὰ βελτιοῦται ἀλλ' ὅμως δυσχέρειαι θὰ ἀναφυοῦν ὅταν διατυπωθοῦν σαφῶς καὶ αἱ ὑφιστάμεναι καλαὶ προθέσεις. Αἱ διαπραγματεύσεις αἱ ὁποῖαι θὰ διεξαχθοῦν θὰ εἶνε μακραὶ καὶ θὰ καταλήγουν ἐνδεχομένως εἰς τὴν συγκρότησιν διασκέψεως ἡ ὁποία θὰ καταστρώσῃ τοὺς ὅρους τῆς ὑπογραφομένης γενικῆς συμφωνίας. Χαρακτηριστικὸν τῶν Γερμανικῶν διαθέσεων εἶνε ὁ λόγος τὸν ὁποῖον ὁ Γκαῖριγκ ἐξεφώνησε εἰς Δρέσδην.

—Ὁ Χίτλερ, εἶπε, εἶνε Καγκελλάριος εἰρήνης. Ἂν ζητεῖ τὴν ἰσότητα τοῦ δικαιώματος, τὴν ζητεῖ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης διότι αὐτὴ ἀπειλεῖται ἀπὸ τοὺς λαοὺς οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἀμυνθοῦν.

»Μετὰ τὴν λαμπρὰν νίκην κατέληξε ὁ Γκαῖριγκ, εἰς τὸ Σάαρ, ὁ Χίτλερ ἐδήλωσε ὅτι τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ συνεννοηθῶμεν μετὰ τῶν ἐκ Δυσμῶν γειτόνων μας.

»Ὁ Χίτλερ ἔτεινε χεῖρα φιλικήν, εἰς ἄλλους ἐναπόκειται δὲ νὰ τείνουν καὶ τὴν ἰδικήν των.»

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Σάϋμον ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων ὅπου προήδρευσε τοῦ ἐτησίου γεύματος τοῦ Ἀγγλικοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου.

Ὁ Ἄγγλος ὑπουργὸς διέψευσε κατηγορηματικῶς ὅτι δῆθεν ἡ Ἀγγλία κατέληξε εἰς συμφωνίαν μετὰ τῆς Γαλλίας διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς ἀεροπορικῆς συμφωνίας.

—Ἡ ὅλη στάσις μας, εἶπε, θὰ καθορισθῆ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τὴν ἀπάντησιν τῆς Γερμανίας.»

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ

Ὅταν κάποτε ἐπληροφορούμεθα ἀπὸ Ἰταλικὰς ἐφημερίδας ὅτι ὁ Μουσσολίνι ἔδιδε τὴν μάχην τοῦ σίτου μᾶς ἐφαίνετο περίεργον καὶ ὅμως ὁ Ἰταλὸς δικτάτωρ πρῶτος ἐσκέφθη ὅτι ἡ εὐημερία τοῦ λαοῦ του ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀφθόνου παραγωγῆς τῶν προϊόντων γῆς. Ἀλλὰ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δὲν ἐβράδυνε νὰ μιμηθῆ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις. Ἀπὸ διετίας τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας ἐτέθη εἰς πυρετώδη κίνησιν. Τὰ ἐπιστημονικὰ συνεργεῖα ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργοῦ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γῆ ἐπανεῦρε τοὺς καλλιεργητὰς τῆς ἀρχαιότητος. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ χέρσοι τόποι μετεβλήθησαν εἰς γονίμους σιτοβολῶνας, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ διετίας ἔχουν ἱκανοποιητικὴν ἀπόδοσιν. Ἀλλὰ δὲν ἤρκει ἡ πρωτοβουλία τοῦ Κράτους διὰ νὰ συμπληρωθῆ τὸ ἔργον. Ἐχρειάζετο καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εὑρέθη. Ἡ μεγάλη Ἑλληνικὴ εταιρεί χημικῶν λιπασμάτων προέβη καὶ αὐτὴ εἰς τὴν μεγάλην προώθησιν. Ἔθεσεν εἰς κίνησιν τὰ κεφάλαιά της καὶ ἡ ἀρχέγονος καλλιέργεια ἐξειλίχθη εἰς τὴν σύγχρονον τοιαύτην. Τὸ ἄροτρον τοῦ Ἡσιόδου ἀντικατεστάθη ὑπὸ τεραστίων μηχανημάτων τὰ ὁποῖα διασχίζουν κώμας καὶ χωρία, αἱ δὲ ἄσποροι ἑλληνικαὶ ἐκτάσεις εὗρον τὸν καλλιεργητήν των. Οἱ γεωργοὶ ἔκθαμβοι αἰσθάνονται τὸν ἔλεγχον τῆς προόδου καὶ περιχαρεῖς ἐπιδίδονται ἀκάθεκτοι εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Τὸ σύνθημα ἐδόθη. Πρέπει νὰ γίνωμεν αὐτάρκεις εἰς τὸ ψωμί μας καὶ νὰ μὴ δίδωμεν τὸν ἱδρῶτα μας εἰς τοὺς ξένους. Τὸ ἑλληνικὸν χρῆμα πρέπει νὰ ζῇ καὶ νὰ κινῆται μέσα εἰς τὸν τόπον του καὶ τότε τὸ Κράτος καὶ οἱ ἰδιῶται θὰ εὐδαιμονήσουν. Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν μόνον τὰ κίνητρα διὰ τὴν συντέλεσιν τοῦ μεγάλου ἔργου, ἀλλὰ χρειάζονται καὶ οἱ κινούμενοι μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἀναδημιουργίας αὐτῆς. Εἰς τὰς Πάτρας ἡ Ἑταιρεία Χημικῶν Λιπασμάτων, ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τοὺς κ. κ. Κ. Κανελλόπουλον καὶ Μιχ. Τρακαδᾶν. Ὁ γεωργικὸς κόσμος τῶν πέριξ ἐπαρχιῶν, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης εἰς τοὺς δημοσιευθέντας πίνακας εὗρηκε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ ἰδία τὸν κ. Τρακαδᾶν ὁ ὁποῖος οὐχὶ ὡς ἐκπρόσωπος τῆς ἑταιρείας ἀλλ' ὡς φανατικὸς ἀπόστολος μὴ φεισθεὶς κόπων καὶ δαπανῶν, ἀκαταγώνιστος εἰς κακουχίας, σκληρὸς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν νέων καλλιεργητικῶν μεθόδων καὶ συνεπικουρούμενος ὑπὸ τοῦ γεωπόνου τῆς Ἑταιρείας κ. Ζαρκάδα, μετέβαλεν χιλιάδας στρεμμάτων ἀγόνου γῆς εἰς εὐφόρους πεδιάδας αἱ ὁποῖαι σκορπίζουν διὰ τῆς εὐφορίας των τὴν χαρὰν καὶ τὸ σφρίγος τῆς γεωργικῆς ζωῆς. Αὐτὰ εἶνε τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα συνετελέσθησαν ὑπὸ τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Τὸ σύνθημα τῆς μάχης τοῦ σίτου ἂς μὴ σταματήσῃ ἕως ἐδῶ, ἀλλ' ἂς μεταδοθῆ εἰς τὰ πέρατα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς διὰ νὰ εὕρουν καὶ τὸ Κράτος καὶ οἱ ἰδιῶται τὴν πραγματικήν των εὐημερίαν.

ΕΙΣ ΟΞΕΙΑΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΦΑΣΙΝ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΤΟΠΟΙΩΝ ΚΑΙ ΑΡΤΕΡΓΑΤΩΝ
Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΘΥΕΛΛΩΔΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΤΟΠΟΙΩΝ

Οἱ ἀρτοποιοὶ Πατρῶν συνῆλθον χθὲς εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν περὶ ὥραν 10ην π. μ. ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Συντεχνίας των ὅπως συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν προηγουμένην ἀπόφασίν των, τῆς παραδόσεως τῶν κλειδῶν τῶν Καταστημάτων των εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἀγῶνος ἵνα διαβιβάσῃ κατόπιν ταύτας εἰς τὸν κ. Νομάρχην, κηρύσσοντες οὕτω τὴν προαποφασισθεῖσαν ἀπεργίαν. Εἰς τὴν Γεν. Συνέλευσιν παρέστη καὶ ὁ ἀστυν. Διευθυντής.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγένετο ἡ περισυλλογὴ τῶν κλειδῶν τῶν καταστημάτων τῶν ἀρτοποιῶν, τὰ ὁποῖα προσεκόμισαν ἅπαντες. Εἰς ἑκάστην κλεῖδα προσεδέθη καρτόνιον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ τὴν ὁδὸν μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἀρτοποιείου.

Ἅμα ὡς ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας προσῆλθεν εἰς τὴν Συνέλευσιν ἐξέφρασε τὴν χαράν του διότι εὑρίσκετο ἐν μέσῳ μιᾶς νομιμόφρονος τάξεως, καὶ ἀναφερόμενος εἰς τὰ αἴτια τῆς ἑτοιμαζομένης ἀπεργίας των ἀνεγνώρισεν ἀπολύτως τὸ δίκαιον τῶν αἰτημάτων των καὶ διεβεβαίωσεν αὐτοὺς ὅτι θὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ ἐπιβάλλεται διὰ τὴν ἱκανοποίησιν αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργείου, διὰ τὴν ὁποίαν ἄλλως τε εἶναι ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος.

Ἀκολούθως ὁ κ. Πρόεδρος περιγράφει τὴν σκληρότητα τοῦ Νόμου διὰ τὸ ἐπάγγελμά των καὶ ἀναφέρει ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσωσιν τοιουτοτρόπως.

Συγκρίνων τὴν κατάστασίν των μετὰ τῆς τοιαύτης τῶν συναδέλφων των τῶν Ἀθηνῶν ἀναπτύσσει ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρομοιωθοῦν πρὸς αὐτοὺς διότι ἡ θέσις ἐκείνων εἶναι πολὺ καλλιτέρα. Συγκεκριμμένως λέγει ὅτι εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ ἄρτος ἐκεῖ πωλεῖται κατὰ 40 λεπτὰ ὀλιγώτερον τῆς τοιαύτης τῶν Πατρῶν ἀλλὰ αἱ συνθῆκαι ὑφ' ἃς ἐργάζονται οὗτοι εἶναι πολὺ διαφορετικαί, καὶ τοῦτο διότι κατόπιν εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ τότε ὑπουργοῦ κ. Ζαβιτσάνου ἐψηφίσθη νόμος, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεζημιώθησαν τὰ μικρὰ ἀρτοποιεῖα καὶ περιωρίσθη οὕτω ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν πρὸς ὄφελος τῶν ἀπομεινάντων εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο. Ἐπικαλεῖται καὶ διάφορα ἄλλα σχετικὰ δοκουμένα, διὰ τῶν ὁποίων ὑποστηρίζει τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος των. Περιγράφει τοὺς ζωηροὺς ἀγῶνας τῶν ἀρτεργατῶν διὰ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ Νόμου τούτου καὶ εἰς ἄλλας πόλεις, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ἡ ἐφαρμογή του εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ μετέπειτα καὶ εἰς τὰς Πάτρας. Ἡ ἐπιτροπὴ Διατιμήσεως ὅμως, λέγει, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν της τὰς δυσχερεῖς συνθήκας τῶν ἐδῶ ἀρτοποιῶν καὶ ἔδωσεν βάσιν 100 ὀκάδων ἀλεύρων, ἐπὶ τῶν ὁποίων δίδει τὸ δικαίωμα τῆς προσωπικῆς ἐργασίας εἰς τὸν ἀρτοποιόν. Πέραν τούτων ὑποχρεώνει αὐτὸν νὰ προσλαμβάνῃ ὡρισμένον ἀριθμὸν ἀρτεργατῶν ἀναλόγως τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς. Ἐπὶ ταύτης, καὶ συγκεκριμένως ἐπὶ 200 ὀκάδων ἄρτου ὥρισεν ἐργατικὰ δικαιώματα δραχ. 130, ἐκ τῶν ὁποίων δραχ. 67.50 ὑπὲρ τῶν ἀρτεργατῶν. Ὑπεστηρίξαμεν ὅτι, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐψηφίσθη ὁ καταθλιπτικὸς οὗτος διὰ τὴν τάξιν μας Νόμος, ὁ πίναξ ἀρτοποιητικῶν ἐξόδων ἦτο πολὺ χαμηλότερος καὶ συνεπῶς θὰ ἔπρεπε νὰ μεταβληθοῦν αἱ δυσχερεῖς συνθῆκαι, ὑφ' ἃς ἤδη διατελοῦμεν. Δυστυχῶς ὅμως ἡ κατάστασίς μας παρέμεινεν ἡ ἰδία καὶ διὰ τοῦτο ἴδομεν πολλοὺς συναδέλφους μας θνήσκοντας, πίπτοντας οὕτω θύματα τῆς ἀδιαφορίας τοῦ Κράτους.

Ὁ νόμος 5245 ἐπέτρεπεν τὴν προσωπικὴν ἐργασίαν τῶν ἀρτοποιῶν ἀλλὰ κατόπιν ἀπηλείφθη ὡρισμένον ἄρθρον καὶ κατεδυνάστευσε τὴν τάξιν μας. Καταλήγων λέγει ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἀνεγνώρισεν ἀπολύτως τὸ δίκαιον τῶν αἰτημάτων των καὶ κατόπιν τηλ)κῆς συνεννοήσεως μετὰ τοῦ ὑφυπουργείου Ἀγορανομίας, ἀπεστάλη ἐκ μέρους τοῦ τελευταίου τὸ ἀκόλουθον τηλ)μα:

«Ἀσθενοῦντος κ. ὑφυπουργοῦ καὶ ἀπουσιάζοντος διευθυντοῦ Ἀγορανομίας κ. Δάσιου παρακαλοῦμεν ἀνακοινώσατε εἰς ἀρτοποιοὺς ὅτι προσεχῆ Δευτέραν δοθήσεται ἀπάντησις ἐπὶ αἰτημάτων των.

Γενικὸς Ἐπίτροπος Ἀγορανομίας
ΓΙΑΝΟΥΤΣΟΣ».

Κατόπιν λαμβάνει τὸν λόγον ὁ διοικητικὸς σύμβουλος τῶν ἀρτοποιῶν κ. Τσοῦμπος, ὁ ὁποῖος διετραγῴδησεν τὴν θλιβερὰν κατάστασιν τῆς τάξεώς των καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀρτοποιὸς «ἄλλους μὲν ἔσωσεν, ἑαυτὸν δὲ οὐ δύναται σῶσαι».

Μετὰ τοῦτον ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἀγῶνος κ. Γερακάρης εὐχαριστεῖ τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὰ κολακευτικὰ λόγια, ἅτινα ἐξέφρασε διὰ τὴν τάξιν τῶν ἀρτοποιῶν καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὴν οὐσίαν τῆς συζητήσεως λέγει ὅτι παραμένει πιστὸς πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς συνελεύσεως δοθεῖσαν ἐντολὴν διὰ τὰς γνωστὰς αἰτίας, τὰς ὁποίας ἄλλως τε ἀνέπτυξαν οἱ κ. κ. Δρακόπουλος καὶ Τσοῦμπος. Κατακρίνει τὸ Κράτος διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐν λόγῳ Νόμου ἐν Πάτραις, τὸν ὁποῖον χαρακτηρίζει ὡς καταδυναστεύοντα τὴν τάξιν των.

Ἀκολούθως ὁμιλοῦν τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς κ. κ. Χρ. Σταυρίδης, Σ. Φούκας καὶ Δ. Τζελέπης, οἱ ὁποῖοι συμφωνοῦν μὲ τὰς ἀπόψεις τοῦ κ. Γερακάρη καὶ ἀναπτύσσουν τὸ ἀδύνατον τῆς συντηρήσεως τῶν ἀρτοποιῶν, ἐφ' ὅσον τοὺς ἀφαιρεῖται τὸ δικαίωμα τῆς προσωπικῆς των ἐργασίας. Καταλήγοντες λέγουν ὅτι πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ παράδοσις τῶν κλειδῶν τῶν καταστημάτων των εἰς τὴν Νομαρχίαν.

Μετὰ ταῦτα λαμβάνει τὸν λό-

[Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΡΑΒΒΙΝΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΤΥΝΙΔΟΣ
ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΕΡΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Μία αἴθουσα ὁπωσδήποτε μικρὰ διατρυπημένη εἰς τὰ ἄνω ἀπὸ μία σκαλίτσα καὶ εὑρισκομένη ἐπάνω εἰς ἕνα μικρὸ ἐργαστήριον, εἰς τὸ βάθος μιᾶς διεξόδου παρόδου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Βυρσοδεψῶν. Εἰς τὸ βάθος, ἕνα τραπεζάκι σχήματος πετάλου ὄπισθεν τοῦ ὁποίου εἶνε καθησμένοι τέσσαρες ὡραῖοι γέροντες τῶν ὁποίων τὸ βλέμμα ἐκφράζει εὐφυΐαν καὶ καλωσύνην.

Ἔμπροσθεν αὐτῶν, εὑρίσκονται ὄρθιοι μία εἰκοσαριὰ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὅλων τῶν ἡλικιῶν καὶ κοινωνικῶν τάξεων: συζητοῦν φωνάζουν, τσακώνονται καὶ διαμαρτύρονται.

Οἱ τέσσαρες σοφοὶ γέροντες φαίνονται σὰν νὰ μὴ βλέπουν τίποτε, καὶ νὰ μὴ ἀκούουν τίποτε ἀπὸ αὐτὸν τὸν θόρυβον. Θὰ ἐπίστευε κανεὶς ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ χειρονομοῦν πλῆθος δὲν ὑφίστατο δι' αὐτούς.

Εὑρισκόμεθα ἐνώπιον ἑνὸς δικαστηρίου μεγίστης σπουδαιότητος: Τὸ Ραβινικὸν δικαστήριον τῆς Τύνιδος. Ἡ δικαιοδοσία του ἐπεκτείνεται ἐφ' ὅλης τῆς περιοχῆς τοῦ βασιλείου ἐπὶ 80.000 ἰσραηλιτῶν Τυνισιακῆς ἐθνικότητος.

Ἐκδικάζει ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως, κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον καὶ τὰς παραδόσεις ὅλας τὰς ὑποθέσεις ἀφορώσας τὸ οἰκογενειακὸν δίκαιον καὶ τὸ κληρονομικὸν τοιοῦτον τῶν Τυνισίων Ἰσραηλιτῶν. Οἱ τέσσαρες σοφοὶ γέροντες εἶναι οἱ δικασταί. Ὁ πρόεδρος των, Δαυὶδ Κτόζα, εἶναι ἕνας μέγας σοφός, καλὸς ἄνθρωπος καὶ ἐξαιρετικῆς ἀξίας.

Ὅσον διὰ τὸ χειρονομοῦν πλῆθος αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τῶν διαδίκων. Οἱ δικασταὶ ἀδιαφοροῦν τελείως διὰ τὸν πέριξ των γενόμενον θόρυβον καὶ ἀπονέμουν δικαιοσύνην ἐκδίδοντες ἀποφάσεις ὡσὰν ἐνώπιόν των νὰ μὴ ὑπάρχῃ ψυχὴ ζῶσα! Καμμιὰ φορὰ ὅταν ἕνας θορυβοποιὸς ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τοῦ ἐπιβάλλουν νὰ ἀποσυρθῆ, ἀλλὰ ἡ διαταγὴ σπανίως ἐκτελεῖται.

Δίκαι ὑπερβαλλόντως γραφικαὶ ἐκτυλίσσονται ἐνώπιον τοῦ ραβινικοῦ δικαστηρίου καὶ ὑποθέτω ὅτι οἱ σοφοὶ αὐτοὶ γέροντες θὰ εὑρίσκωνται εἰς δύσκολον θέσιν ὅταν πρόκειται νὰ δικάσουν κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον ὑποθέσεις ὡς τὸ «Χαλιτσᾶ» ἢ «λεβιράτ».

Τὸ «λεβιράτ» εἶναι μία νομολογία τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ συνέχισις τῆς Ἑβραϊκῆς οἰκογενείας. Δυνάμει τοῦ νόμου αὐτοῦ ἐὰν ἕνας Ἰσραηλίτης ἀποθάνει χωρὶς νὰ ἀφίσῃ ἀπογόνους, ὁ ἄγαμος ἀδελφός του ὑποχρεοῦται νὰ νυμφευθῆ τὴν χήραν του καὶ τοῦτο διὰ νὰ συνεχισθῆ ἡ γενεά του ἐν τῷ Ἰσραὴλ διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Τὸ Ραβινικὸν δικαστήριον δύναται, καὶ εἶναι ἀλήθεια αὐτό, νὰ ἀπαλλάξῃ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης τὸν ἄγαμον ἀδελφὸν δηλαδὴ τοῦ νὰ νυμφευθῆ τὴν γυναῖκα τοῦ ἄνευ τέκνων ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του.

Ἐξασκεῖ δὲ τὸ τοιοῦτον δικαίωμα εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων.

Μετὰ λοιπὸν μίαν τοιαύτην ἀπόφασιν, τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου περιστοιχούμενα ἀπὸ ἕνα εἶδος ὁρκωτοῦ δικαστηρίου ἐξ ἑπτὰ μελῶν παρίστανται εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀποποιήσεως «χαλιτσᾶ».

Ὁ «λεβίρ» δηλοῖ ἀποποίησιν εἰς τὸ νὰ συνεχίσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του ἐπὶ τῆς χήρας αὐτοῦ. Ἔχει τὸ ἕνα του βαλμένο μέσα σ' ἕνα σανδάλιον, τὸ ὁποῖον ἡ χήρα νύμφη του τοῦ τὸ ἀποσπᾷ πτύουσα ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ φωνάζουσα;

—Κατάρα εἰς ἐκεῖνον ποὺ δὲν συνεχίζει τὰ συζυγικὰ δικαιώματα τοῦ ἀποθανόντος ἀτέκνου ἀδελφοῦ του!...

Ἡ κατάρα αὐτὴ εἶναι ἁπλῶς τοπικὴ ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν παρὰ τοῦ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς ἑνώσεως τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἐπιθυμεῖ ἐν καὶ σέβεται τὰς παραδόσεις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου.

Ἀλλὰ σήμερον ὁ πρόεδρος Δαυὶδ Κτόζα καὶ οἱ συνάδελφοί του πρόκειται νὰ ἀποφανθοῦν ἐπὶ ἑνὸς περιέργου προβλήματος.

Ἕνας ἐντιμώτατος κτηματίας, ὁ Μαζούκ, ἀπέθανε πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀφήσας τὴν τεθλιμμένην χήρα του ἄνευ τέκνων. Ἔχει ἕνα νεαρὸν ἀδελφὸν ἡλικίας ἑπτὰ ἐτῶν. Αὐτό, λοιπὸν κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τῆς κληρονομίας διότι αἱ γυναῖκες δὲν διαδέχονται. Τὸ παιδίον τῇ ἐπεμβάσει τῶν κηδεμόνων του, ἔκαμε αἴτησιν μεταβιβάσεως καὶ κατοχῆς τῆς περιουσίας τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ἀπέρριψεν αὐτὴν τὴν δικαιοκρισίαν. Διὰ μέσου διαφόρων συσκέψεων ἀπεφάσισεν ὅτι ἔπρεπε συνοδὰ τῷ νόμῳ, ὅπως ὁ μικρὸς γυναικάδελφος γίνῃ σύζυγος τῆς νύμφης του (ἡ ὁποία ἀπὸ ἀπόψεως ἡλικίας μοιάζει γιὰ μητέρα του).

Ὁ γάμος αὐτός, δὲν δύναται διὰ διαφόρους λόγους, νὰ λάβῃ χώραν παρὰ ἀργότερα, ὅταν ὁ νεαρὸς μνηστὴρ θὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ἡ ὁποία κατὰ τὸ τυπικὸν εἶναι τὸ 13ον ἔτος. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχήν, ὁ νεαρὸς δύναται, ἐὰν αἱ ὑποχρεώσεις του ὡς ἀρχηγοῦ οἰκογενείας τοῦ φαίνονται πρόωροι, νὰ ἀποποιηθῆ τὸν γάμον, φυσικὰ δὲ ἡ γυναικάδελφη του δὲν θὰ ἐπιθυμήσῃ τι τὸ καλλίτερον!

Ἀλλά, ἐν τῇ ἀναμονῇ, ἡ θελκτικὴ κυρία Μαζοὺκ θεωρεῖται ὡς οὖσα πάντοτε σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρός της καὶ ἀπαγορεύεται εἰς αὐτὴν νὰ ξαναπανδρευθῆ....

Ἐνῷ ὁ πρόεδρος Δαυὶδ Κτόζα καὶ οἱ συνάδελφοί του ἀνταλλάσσουν σιγαλὰ γνώμας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ἕνας ἄνθρωπος μὲ φορεμένο τὸ καπέλλο του εἰς τὸ κεφάλι, διασχίζει τὸ πλῆθος... Ἔρχεται νὰ καταγγείλῃ τὴν γυναῖκα του ἡ ὁποία τὸν ἀπατᾷ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐξηγεῖται μὲ θυμόν. Ἐξορκίζει οὕτως εἶπεν τοὺς δικαστὰς νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν ἄπιστον σύζυγόν του, νὰ τοῦ δοθῆ τὸ «γκόϊτ» δηλαδὴ τὸ διαζύγιον τὸ ὁποῖον μόνον ὁ σύζυγος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτύχῃ, τῆς γυναικὸς μὴ δυναμένης ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ ζητήσῃ ὅπως λάβει τὴν ἐλευθερίαν της.

—Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα, τὸ δικαστήριον θὰ ἐξετάσῃ μίαν ὑπόθεσιν διγαμίας, μοῦ λέγει ἕνας γραφεύς.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκπλήσσομαι, προσέθεσεν.

— Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἐπιβάλλει τὴν πολυγαμίαν εἰς τινας περιστάσεις. Π. χ. πρόκειται περὶ ἑνὸς ἀνδρὸς νυμφευμένου πρὸ δέκα ἐτῶν εἰς τὸν ὁποῖον ἡ γυναῖκα του δὲν ἐδωκε τέκνα. Ἔρχεται, μὲ τὴν ἔγκρισιν τῆς συζύγου του, νὰ ζητήσῃ καὶ νυμφευθῆ ὁμοίως μὲ μίαν ἄλλην διαπραγματευόμενος οὕτω τὰς περιποιήσεις του μεταξὺ ἑκάστης ἐκ τῶν δύο....

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξακολουθοῦν αἱ φωναὶ καὶ ὁ πάταγος. Ὁ ἀπατηθεὶς σύζυγος καταρᾶται τὴν ἄπιστον συμβίαν του. Αὐτὴ παρουσιάζεται νὰ δικαιολογηθῆ καὶ προτείνει τὸν γρόνθον της ἐναντίον τοῦ αὐστηροῦ συμβίου της.

Ἀπαθεῖς οἱ δικασταὶ ἀποφασίζουν καὶ συσκέπτονται. Ἔχουν ἴδη μεγαλύτερα γεγονότα. Αἱ ἀκροάσεις ἐτελείωσαν. Οἱ ἀντίδικοι σιωποῦν καὶ ἤρεμοι κατέρχονται τὴν στενὴν κλίμακα. Ἡ «Χάβρα» ἔλαβε τέλος....

ΜΙΑ ΤΙΤΑΝΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ Μ. ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΝΑΥΤΙΚΗ ΣΥΡΡΑΞΙΣ
Η ΑΓΓΛΟ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΓΙΟΥΤΛΑΝΔΗΣ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΣΕΡ ΡΕΤΖΙΝΑΛ ΜΠΑΚΟΝ

23ον

Καὶ ὅταν, δύο ἔτη μετὰ ταῦτα τὴν 3ην Φεβρουαρίου τοῦ 1915, τὸν ἐπισκέφθην ἐπὶ τοῦ «Λέοντος» γεμάτον ἀπὸ τὰς νωπὰς πληγὰς τὰς ὁποίας ἔλαβεν εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ντότσερ—Μπάνκ, (πρόκειται περὶ προγενεστέρας συγκρούσεως τῶν καταδρομικῶν τοῦ Μπῆτυ πρὸς τὰ Γερμανικὰ καταδρομικά), ἤκουσα ἀπὸ τὰ χείλη τῶν ναυάρχων του καὶ τῶν κυβερνητῶν, τὴν ἔκφρασιν ἑνὸς ἐνθουσιασμοῦ, μετρημένου μὲν ὡς ἐκ τοῦ ὀφειλομένου πρὸς τὸν ἀρχηγόν των σεβασμοῦ ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ ἐντόνου.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὅταν κατηρχόμην τὴν κλίμακα τοῦ πλοίου τοῦ ναυάρχου Πάκενχαμ, ὁ ὁποῖος εἶνε συνήθως ἐξαιρετικὰ ὀλιγόλογος, μὲ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε μὲ ἕνα ὕφος ἐμπιστευτικὸ καὶ μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀπὸ πεποίθησιν:

—«Πρῶτε Λόρδε, ὁ Νέλσων ἐπανῆλθε».

Αὐταὶ ἦσαν αἱ πεποιθήσεις τοῦ Τσώρτσιλ εἰς τὸν ὁποῖον κυρίως ὀφείλεται ἡ τοποθέτησις τοῦ Μπῆτυ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πανισχύρου μοίρας τῶν καταδρομικῶν μάχης. Μὲ δυὸ λόγια ὁ ναύαρχος δὲν εἶχεν σχεδὸν καμμίαν ναυτικὴν πεῖραν καὶ εἶχεν ἀρνηθῆ τὴν θέσιν τοῦ ἀντιναυάρχου τοῦ στόλου τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ἀλλ' ὁ κ. Τσώρτσιλ μὴ ἔχων ἰδέαν τί σημαίνει ναυτικὴ διοίκηση καὶ θεωρῶν ἄνευ ἀξίας τὴν ναυτικὴν ἐκπαίδευσιν, ἀπέρριψε, συνεπείᾳ μιᾶς ἀτυχοῦς αὐτοπεποιθήσεως τὴν γνώμην τῶν τεχνικῶν του συμβούλων καὶ ἐτοποθέτησε τὸν Μπῆτυ εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μὲ τόσον βαρέα καθήκοντα φορτωμένην θέσιν.

Ἀναφέρομεν αὐτολεξεὶ τὰς ἐξηγήσεις τοῦ κ. Τσώρτσιλλ διὰ νὰ τὰς κρίνωμεν καλλίτερα καὶ διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ ἀπόφασίς του ἐκείνη ἔσχε θλιβερὰ ἀποτελέσματα διὰ τὸ Ἀγγλικὸν Ναυτικὸν καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν Βρεττανικῶν ὅπλων.

Ἀλλὰ πρὸ αὐτοῦ θὰ μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ ἐκφράσω μερικὰς ἀντιρρήσεις εἰς τὰ δόγματα τοῦ Τσώρτσιλλ.

Ἡ στρατηγικὴ καὶ ἡ ναυτικὴ τακτικὴ «ὑπὸ ἕνα ἄλλο πρῖσμα διαφορετικὸν ἐκείνου τῶν συνήθων ἀξιωματικῶν μὲ τὸ ὁποῖον ἔβλεπε τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κ. Τσώρτσιλλ, ὁ Λόρδος Μπῆτυ δὲν ἀποτελεῖ ἰδιότητα χρήσιμον διὰ τὸν ἀσκοῦντα μίαν ἀνωτάτην διοίκησιν ἀκόμη δὲ περισσότερον ἡ πεῖρα τοῦ ἀθλητισμοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρηθῆ μεγαλείτερον προσὸν ἔναντι ἐκείνων τῶν προσόντων ποῦ ἀποκτῶνται μὲ ἔτη μακρᾶς καὶ ἐπιμόνου ἐργασίας ἐπάνω εἰς τὸ τηλεβόλον, τὴν τορπίλλην, τὰ ὑποβρύχια, εἰς τὰ σχήματα, εἰς τὰς ἀσκήσεις τακτικῆς καὶ τὰ γυμνάσια, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁμίχλης καὶ τῶν τρικυμιῶν ποῦ εἶνε ἡ ἀδιάσειστος βάσις τῆς καταρτίσεως ἑνὸς ναυτικοῦ.

Θὰ ἴδωμεν κατωτέρω πῶς ὁ ναύαρχος Μπῆτυ, μολονότι πανίσχυρος πάντοτε ἀπὸ ἀπόψεως δυνάμεων, ἐφάνη καὶ εἰς τὰς τρεῖς δοθείσας εὐκαιρίας κατώτερος τῶν προσδοκιῶν τοῦ ἔθνους καὶ τῶν περιστάσεων.

Κατὰ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ντότσερ-Μπάνκ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ, ὡς ὤφειλε, μίαν πλήρη νίκην. Κατὰ τὴν δευτέραν εὐκαιρίαν ἔχασε μίαν θεόσταλτον νίκην εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Γιουτλάνδης, διότι δὲν εἶχε συγκεντρωμένον τὸν στόλον του. Καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἐπίσης εὐκαιρίαν ὑπῆρξεν ὑπαίτιος τῆς ἀργοπορίας τῆς παρατάξεως του στόλου τῶν θωρηκτῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ναυμαχίαν.

Καὶ ἐν τούτοις μεταξὺ τῶν ἀντιναυάρχων ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων τὸν ἔθεσεν ὁ ἀτυχὴς ἐνθουσιασμὸς τοῦ κ. Τσώρτσιλλ, παραδόσαντος εἰς αὐτὸν τὴν διοίκησιν τῶν καταδρομικῶν μάχης, πολλοὶ περισσότερον αὐτοῦ πεπειραμένοι ἦσαν ἀσφαλῶς ἱκανοὶ νὰ ἐπιτύχουν καλλίτερα ἀποτελέσματα, εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις καθ' ἃς τὰ καταδρομικὰ μάχης ἐκλήθησαν νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των.

Ἡ παρατήρησις τοῦ ναυάρχου Πάκενχαμ ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μπῆτυ ἀνεγεννήθη ὁ Νέλσων δὲν εἶναι διόλου κολακευτικὴ διὰ τὸν Νέλσωνα, τὸν ἔνδοξον ναυτικὸν τοῦ ὁποίου ἡ κρίσις δὲν ἠπατᾶτο ποτὲ ὅταν εἰς μίαν σύγκρουσιν ἡ κατάστασις ἀνέμενε τὴν λύσιν της ἀπὸ τὴν ναυτικήν του πεῖραν.

Τοῦτο ἁπλῶς ἀποδεικνύει πόσον δύσκολα δύναται ἕνας ἀξιωματικὸς μετέχων εἰς μίαν ναυμαχίαν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τὴν ὁποίαν δὲν βλέπει παρὰ μόνον εἰς τὴν περιωρισμένην ἀκτῖνα τῆς ἰδικῆς του δράσεως.

Διὰ νὰ ἐξετάσωμεν ὅμως ἀπὸ καθαρῶς κριτικῆς ἀπόψεως τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ὁ Μπῆτυ θὰ ἔπραττε κάτι καλλίτερον ἀπὸ τὸν λόρδον Τσέλικο ἂν αὐτὸς διοικοῦσε τὸν «μέγαν στόλον» ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν μετὰ προσοχῆς, ὄχι μόνον τὰς ἀτομικὰς ἐνεργείας τῶν δύο τούτων ἀξιωματικῶν ἀλλὰ γενικώτερον τῶν στόλων τοὺς ὁποίους οὗτοι εἶχον ὑπὸ τὰς διαταγάς των κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου.

Πρέπει ἐπίσης νὰ ἐξετάσωμεν ὅλα τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐπροκάλεσαν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον.

Ἀλλ' ἐνταῦθα εὑρισκόμεθα πρὸ μιᾶς ἀνυπερβλήτου δυσχερείας· διότι κανὲν ἀπολύτως γεγονὸς δὲν εὑρίσκεται πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ὑπῆρξεν καθαρὰ ἐφεύρεσις καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος τεκμηρίων πραγματικῶν διὰ νὰ τὴν στηρίξωμεν.

Ὀφείλομεν λοιπὸν κατὰ κύριον λόγον νὰ βασισθῶμεν ἐπὶ μιᾶς ἐρεύνης τῶν ἐνεργειῶν τῶν σχετικῶν πρὸς τοὺς δύο ναυάρχους. Διὰ νὰ εἶνε ἕνας ναύαρχος ἀξίας, πρέπει νὰ διαθέτῃ τὰς ἑξῆς τρεῖς ἰδιότητας κεχωρισμένας.

Ὀφείλει πρῶτον νὰ εἶνε καλὸς «στρατηγικὸς» καὶ καλὸς «τακτικός».

Δεύτερον πρέπει νὰ εἶνε καλὸς ὀργανωτής, πρέπει νὰ ἔχῃ βαθεῖαν γνῶσιν καὶ μεγάλην πεῖραν χειρισμοῦ τῶν νεωτέρων ὅπλων, πρέπει νὰ ἐπιμείνῃ ὅπως ὁ στόλος του ἔχει καλῶς προπονηθῆ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας ποῦ εἶνε δυνατὸν νὰ τοῦ τονώσουν τὴν ἐνεργητικότητά του κατὰ τὴν σύγκρουσιν διὰ νὰ εὑρεθῆ τοιουτοτρόπως ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους ὅρους ὅταν θὰ δώσῃ μάχην.

Καὶ τρίτον πρέπει νὰ εἶνε καλὸς ἡγέτης ἀνθρώπων καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ πλήρως τῆς ἐμπιστοσύνη τῶν ὑπὸ τὰς διαταγάς του.

Αἱ μεγάλαι γραμμαὶ τῆς ναυτικῆς στρατηγικῆς εἶχον σαφῶς καθορισθῆ ὑπὸ τοῦ ναυαρχείου κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον. Ἦτο ἐκτὸς τῶν δικαιωμάτων τοῦ ναυάρχου Τσέλικο νὰ τὰς τροποποιήσῃ ὡς ἀρχηγὸς τοῦ «μεγάλου στόλου». Ἐκτὸς μικρολεπτομερειῶν τινῶν, πᾶν ὅτι ἀφεώρα τὴν γενικὴν στρατηγικὴν τοῦ στόλου, τίποτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀλλάξῃ οἱοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ ναύαρχος, ὅστις θὰ διοικοῦσεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Τσέλικο.

Τώρα ἂς ἴδωμεν τὸ κεφάλαιον τῆς τακτικῆς. Ἡ τακτικὴ ἡ ἐφαρμοσθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου στόλου κατὰ τὴν ναυμαχίαν τῆς Γιουτλάνδης ὑπῆρξεν ἀπολύτως ἄψογος. Κανεὶς πεπειραμένος ἀξιωματικὸς δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι αὐτός, θὰ ἔπραττε κάτι καλλίτερον ὑπὸ τοὺς συνεχῶς ἐναλλασσομένους ὅρους ὑφ' οὓς ἐδόθη ἡ ναυμαχία.

Ὁ ναύαρχος Τσέλικο κατώρθωσε διὰ τῶν ὑπερόχων ἑλιγμῶν του νὰ μετατρέψῃ τὴν δυσμενῆ θέσιν ἣν εἶχε ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ναυμαχίας εἰς ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴν εἰς τρόπον ὥστε ὅλα τὰ πλοῖα του ἠδύναντο νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν σύγκρουσιν ἐνῷ ἐκ τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου μόνον ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τῆς φάλαγγος. Τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἀντίπαλόν του εἰς μεγαλειτέρας ἐκτάσεως ναυμαχίαν, δοθείσης τῆς ταχύτητος αὐτοῦ καὶ τοῦ διαθεσίμου χρόνου.

Ὁ Τσέλικο ἐκίνησε τότε τὸν στόλον του εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν ἔχῃ τοποθετημένον μεταξὺ τοῦ ἀντιπάλου καὶ τῶν λιμένων του, ἕτοιμος νὰ συντρίψῃ τὸν Γερμανικὸν στόλον τὴν ἐπομένην τὸ πρωΐ. Ἐπὶ πλέον ἔσωσε τὸν στόλον του ἀπὸ μίαν ἐπικίνδυνον τορπιλλικὴν ἐπίθεσιν.

Ὑπῆρξεν ἐξ ἴσου μετρημένος καὶ εἰς τὴν ἄμυναν καὶ εἰς τὴν ἐπίθεσιν.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΑΙ ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΩΡΓΙΚΟΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΝ

Χθὲς περὶ τὴν 11ην π. μ. καὶ εἰς τὰ ἐπὶ τῆς πλατείας Γεωργίου τοῦ Α' γραφεῖα τοῦ Γεωργικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀχαΐας ἔλαβε χώραν ἡ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου του ἀναπληρωματικὴ ἐκλογὴ ἑνὸς μέλους αὐτοῦ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Δ. Καραλῆ οὗτινος ἡ ἐκλογὴ εἶχεν ἀκυρωθῆ δι' ἐντελῶς τυπικοὺς λόγους.

Ἐκ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ ἐγγεγραμμένων 152 ἐκλεκτόρων προσῆλθον καὶ ἐψήφισαν 87. Ἐκ τούτων ἔλαβον οἱ κ. κ. Δ. Καραλῆς ψήφους 66, ὁ κ. Θεοδ. Γεωργίου 14 καὶ ὁ κ. Σωτ. Χαιρέτη, 7. Συνεπῶς ἐπανεξελέγη ὁ κ. Καραλῆς.